

своята хижа и тръгва съ радостно сърце, че отива вече при Христа. По пътя, обаче, го срѣща една бѣдна, болна вдовица съ дѣтенце въ рѣка, която му казва: „Азъ умирамъ, вземи моля ти се това дѣте, и го спаси!“ Тя умира и остави дѣтето си въ рѣцѣтъ му! Светията си казалъ: „Нещастieto на тази жена е и мое нещастие. Тя ме задържа да не отида на небето, като ми остави това дѣте на рѣцѣтъ“. Светията ималъ възможность да се освободи отъ това дѣте, като го даде на други нѣкои хора, но той го взелъ. И потекоха му двѣ сълзи отъ очитѣ, че не може да отиде на небето. Питамъ: какво спечели свѣтията съ това дете. — Той спечели една велика Истина. Въ това дѣте бѣше Христосъ. Слѣдъ дълги страдания той разбра това нѣщо. Съ това дѣте го подложиха на изпитание, да видятъ, дали е готовъ на тази велика жертва. Колко братя и сестри казватъ: скъса ми се сърдцето, отиде всичко! Ти още не си изпиталъ тѣзи страдания. Ти не си билъ още предъ прага на небето и да ти дадатъ това дѣте, да видятъ, дали си готовъ на тази жертва. За колко глупости сме дали жертва. а за една истинска жертва не сме дали още нищо! Казва Христосъ: „Блажени сте, когато всички хули приемете“. Колцина се радватъ отъ това? Питамъ: колко отъ васъ сте претърпѣли хулитѣ на обществото, на хората, на майка си, на баща си? Всички да ви изгонятъ отъ дома, а вие като излѣзите на улицата, да благодарите за всичко това на Бога и да кажете: „Господи, благодаря Ти че всичко така се случи. Вие казвате: „Господи, защо постъпиха съ менетака, колко жертвисъмъ направилъ, а се отнасятъ тъй лошо?“ Не, Господъ ще ви даде това дѣте въ рѣцѣтъ. Тамъ